

za svoje in še za krivde tistih, ki so se nad njo pregrešile. In še je podvomil, da bi zunaj v lozah kar gotovo ne dosegla tako visoke stopnje krščanske popolnosti. Kar nobeno oko ni ostalo suho.

Črnelasi cigan Tonček, brhek vojak, pa ni potočil solze. Kakor bi se njega pogreb najmanj tikal, se je vedel. Šele ko so kaznjenke hotele jamo zasuti, se je zganil: »Počakajte!« je ukazal. Tovariša je pa zaprosil za gosli. Uglasil jih je po svoje. In je zaigral in igral, kakor se ne more nihče tako presunljivo razjokati. Pogrebci so kar trepetali.

Tonček je vrnil gosli in se molče zazrl v grob. Naenkrat se je sunkoma sklonil, vrgel pest prsti na krsto in glasno izrekel: »Z Bogom, sestra Kati! Od naše družine sem ostal sam na svetu.« Urno se je še pokrižal in odšel. Niti ozrl se ni nazaj, kakor bi ga vse skupaj nič ne brigalo.

Pogrebci so se razhajali. Med seboj so si pa zatrjevali, da je Tonček, ki ni potočil solze, najbolj bridko jokal.

Tonček se je drugi dan prišel v graščino zahvaljevat gospe Pavli za pismo. Ob njenih solzah se tudi on ni mogel zdržati joka.

Majniku v slovo je razobesila kaznilnica v Begunjah belo zastavo. Menda niso bili ves mesec prignali nobene nove nesrečnice. Nekateri so pa hoteli vedeti, da visi v spomin po nedolžen obsojeni ciganki, rajni Kati Debelarić.

(Dalje.)

Leopold Stanek | Kozoprsk in listopad

V gorice zlate vabi grozdje zrelo.
Mar mošt mehove stare naj napenja?
Zdaj strelcu se je lova zahotelo —
žal, na človeka lov se spet začinja...

Že vlečejo sadove nam vozovi,
z boječim srcem stopamo v dolino,
da nam v stiskalnici bo letos novi
v spomine teklo spet le rdeče vino...

Strasti goré, a zunaj listje pada,
narava bliža smrtni se podobi,
izginila je bitjem slednja nada.

Tla vonjajo po vlagi in trohnobi,
a cvetje, ki imaš ga, draga, rada,
mi pravi, da nekje so blizu grobi...